

GEZ

KARTA ADRESOWA ZABYTKU

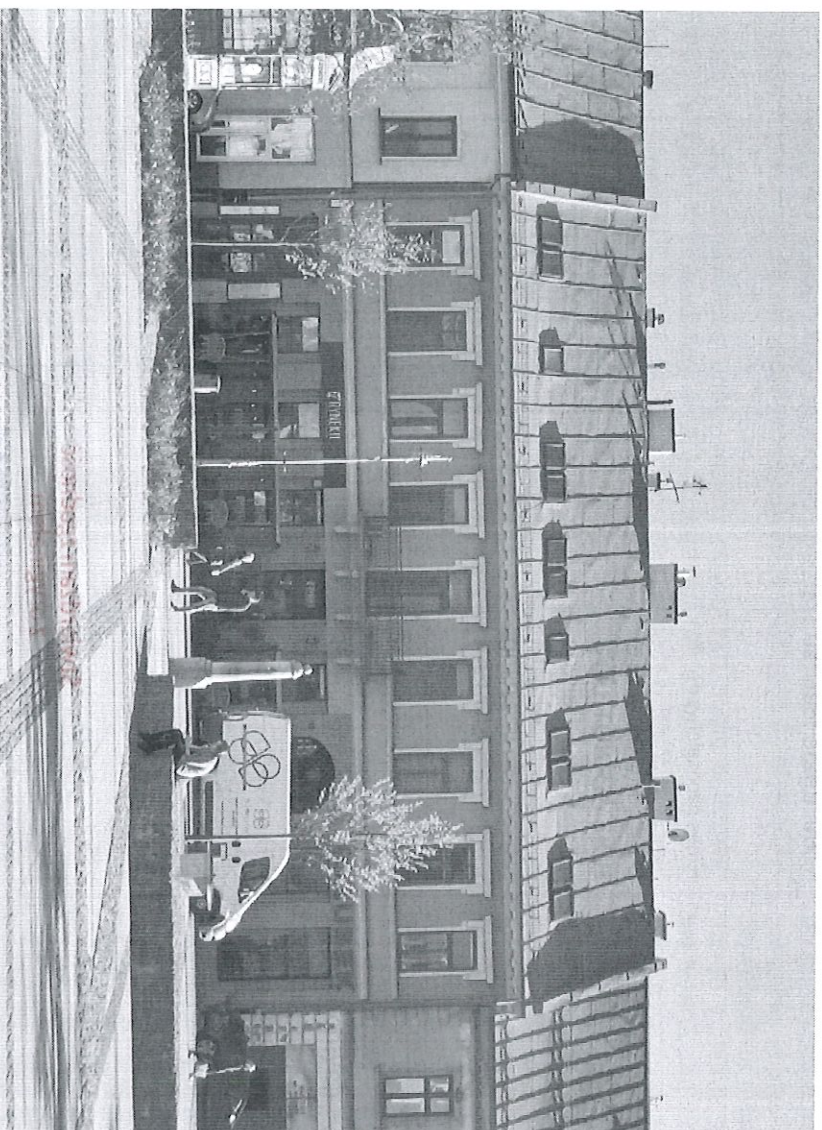
2. Nazwa
DOM – KAMIENICA

3. Czas powstania
XVIII-XIX w., przebudowana przed 1847 r.

1. Miejscowość

K I E L C E

7. Fotografia z opisem wskazującym orientację w stosunku do sąsiednich terenów lub stron świata albo mapa z zaznaczonym stanowiskiem archeologicznym

4. Adres

**Rynek 11
25-303 Kielce**

dz. 396, obręb: 0017

5. Przynależność administracyjna

województwo
ŚWIĘTOKRZYSKIE
powiat
KIELCE
gmina
KIELCE

6. Formy ochrony

W rejestrze zabytków nieruchomości
woj. świętokrzyskiego pod nr:
A.362 – decyzja ŚWKZ z dnia 09.04.1972 r.
A.358 – decyzja WKZ z dnia 14.08.1976 r.
/jako element zabudowy Rynku z wylotami
ulic/

**Stwierdzam zgodność
z oryginałem**

Kielce, dnia **06.08.2016**

GŁÓWNY SPECJALISTA
mgr Beata Kamińska

8. Historia, opis, wartości

Historia: kształt kieleckiego rynku, wpasowany w historyczne szlaki komunikacyjne do pierwotnej osady w rejonie kościoła Św. Wojciecha (nieco dalej na pn-wsch.) ukształtował się w XIII w., by zabudować się drewnianymi domami z podcieniami. Wschodnia pierzeja rynku wg inwentarzy z XVIII w. była już częściowo mурowana – choć na ogół było to jedno mурowane, sklezione pomieszczenie. Posesie ciągnęły się od Rynku do ulicy Mesolej. Obecna posesja w latach 80-tych XVIII w. stanowiła dwie odrębne własności: właścicielem części pld. był Franciszek Szymański, posiadający dom drewniany z jedną mурowaną izbą. Część od pn. była własnością Bartonia Międzyńskiego, zabudowana była domem drewnianym. Po wielkim pożarze w 1800 r. na działce od pld. powstała kamienica mурowana, z sienią przejazdową, szerokim frontem i oficynami. Na części pn. była mała kamieniczka z przejazdem bramnym i oficyną. W 1823 r. właścicielem obu odrębnych posesji był Józef Gwoździowski, a od 1847 r. – już jako jednej całości – Jan Malinowski. Istniała już wtedy piętrowa, dziewięciostopniowa kamienica z dwoma przejazdami bramnymi i układem amfiladowym pomieszczeń w trakcie frontowym – choć plan wyodrębnił jeszcze struktury dwóch odrębnych budynków. Budynek posiadał wtedy dwie oficyny – od pn. i pld. Zrany jest pierwotny wygląd elewacji, podobny do obecnego, o cechach neoklasycystycznych, lecz okna parteru mieściły się w półkoliście zamkniętych niszach. W okresie międzywojennym wymieniono część stropów budynku frontowego. Obecna dyspozycja otworów okiennych i drzwiowych parteru jest zapewne ingerencją, po 1945 r.

Opis: szeroka, piętrowa kamienica na planie prostokąta, we wsch. pierzei rynku, w ścisłej zabudowie, ustawiona kalenicowo do rynku, pod dość wysokim dwuspadowym dachem krytym blachą (okna połaciowe). Częściowo podpiwniczony – sklezione odrębne piwnice pod pn. i pld. częścią budynku. Poddasze adaptowane. Od pld. oficyna dwupiętrowa (niewidoczna za dachem domu frontowego), połączona parterowym łącznikiem, podwórze duże zagospodarowane. Oficyna pn. współczesna. Elewacje na cokole, tynkowane. Fasada kamienicy od zach., dwukondygnacyjna, dziewięciostopniowa, obecnie z przejazdem w siódmej osi (brama zamknięta łukiem odcinkowym). Obecnie wejścia do lokali parteru w osi pierwszej, piątej i dziewiątej, pozostałe z oknami. Na piętrze okna prostokątne, z porte-fenetre w osi centralnej i szerokim balkonem (na mурowanych kraksztynach) z żelwną barierką. Kondygnacje wydzielone międzykondygnacyjnym gzymsiem ciągłym profilowanym, gzymsiem podparapetowym okien na piętrze (oś 1-4 i 6-9). Wydatny dekoracyjny gzyms podokapowy z fryzem kostkowym. Okna na piętrze w oprawie architektonicznej (nad oknem gzyms odcinkowy na wsporniku). Tynk dwukolorowy, ściana zielona, detale białe. Na parterze powiększone otwory okienne i drzwiowe, zachowują jednak symetrię elewacji. Styl eklektyczny, o cechach neoklasycystycznych.

Wartości: budynek posiada duże wartości historyczne jako przykład ewolucji dwóch starszych typów domów w dużą, reprezentacyjną kamienicę. Wartości artystyczne wynikają z programu architektonicznego elewacji, dekoracyjnej i estetycznej. Budynek stanowi istotny element zabudowy pierzei rynku kształtującej historyczny charakter.

9. Stan zachowania i postulaty dotyczące konserwacji

Stan zachowania: dobry, zarówno dla budynku jak i oficyny. Wyprawy tynkarskie w stanie średnim, w partii elewacji wymagają renowacji i miejscowego uzupełnienia.

Postulaty dotyczące konserwacji

- przy wszelkich inwestycjach i modernizacjach uwzględniać uwarunkowania historyczne wynikające z historii i kształtu architektonicznego budynku oraz kontekstu przestrzennego zabudowy śródmieścia (linia zabudowy, gabaryty, charakter użytkowy, estetyka elewacji itp.);
- oraz:
- oznakować zabytek znakiem „Błękitnej Tarczy”;
- prowadzić okresowe kontrole stanu zachowania;
- zachować zabytek oraz jego otoczenie w jak najlepszym stanie;
- korzystać z zabytku w sposób zapewniający trwałe zachowanie jego wartości;

Wszelkie prace dążące do zmiany stanu zachowania oraz wyglądu zewnętrznego zabytku, a także zmiany sposobu jego użytkowania wymagają pozwolenia w trybie decyzji ŚWKZ w Kielcach, stosownie do art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków

10. Wykonanie karty (autor, data i podpis)
Piotr Spurek
listopad 2024

**Stwierdzam zgodność
z oryginałem**

Kielce, dnia 06.11.2024

GŁÓWNY SPECJALISTA

mgr Beata Kamińska

11. Zatwierdzenie karty (podpis wojewódzkiego konserwatora zabytków)

*dotyczy zabytków niewpisanych do rejestru zabytków i niewłączonych do wojewódzkiej ewidencji zabytków